

עלון אור הזוהר

בטול הגזרות והאסונות ובטול גזרת גיוס בני הישיבות

בדקה אחת למוד זוהר הקדוש באחדות ובאהבה של
כלל ישראל

**לתקן את החטא הקדמון של שנאת חנם, נרבה אהבת
קודשא בריך הוא ואורייתא וישׂראל**

**התאחדות הרבנים והקהילות תלמידי הרשב"י זיע"א
מי לה' אלי!!!**

**כבר אמרו חז"ל מיום שנחרב בית המקדש אין לד'
יום שאין קללתו מרבה מחברו, ואמרו במדרש
כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאלו נחרב
בית המקדש על ידו. ולא חרבה ירושלים אלא בעון
שנאת חנם!**

**קודשא בריך הוא וישׂראל ואורייתא חד הוא, (זוה"ק),
בואו ונתבונן, מה גורם לפרוד העקרי בינינו**

לְאֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים? אִם הֵינּוּ מֵאֲמִינִים בְּאֵמֶת בְּה' יִתְבָּרַךְ, הֵינּוּ אוֹהֲבִים כָּל יְהוּדֵי מִמֶּשׁ כְּמוֹ שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ אוֹהֵב כָּל יְהוּדֵי, וּמִי שְׂאוֹהֵב כָּל יְהוּדֵי, לֹא רוֹצֵה שְׂיִגְרְמוּ אֲסוּנוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל, חֲלִילָה וְחַס, וּמָה עוֹד שְׂזָהוּ צֶעַר הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ שְׂאָמְרוּ חַז"ל בְּמִדְרָשׁ: שְׂאֲפִילוֹ אִם רָשָׁע לוֹקֵה, שְׂכִינָה מָה אוֹמֶרֶת כְּנֶגְדּוֹ, קִלְנִי מֵרֵאשִׁי קִלְנִי מִזְרוּעֵי. וְכָבֵד גִּילָה לָנוּ הַרְשָׁב"י זי"ע (תְּקוּנֵי זוֹהַר תְּקוּן ל' וְעוֹד), מִפְּנֵי מָה כָּל אֲסוּנוֹת הַנוֹרָאִים שְׂקוּרִים, זֶה מִפְּיֵן שְׂלֹא רוֹצִים לְלַמֵּד תּוֹרַת הַסּוּד וְלֹא לוֹמְדִים זוֹהַר הַקְּדוּשׁ, וּפּוֹגְמִים נוֹרָא נוֹרָאוֹת, וְלִזָּה אֵין יֵרֵאת שְׂמִים לְתַלְמִידִים, (מֵהֶרַח"ו בְּהַקְדָּמָה לְעֵץ חַיִּים), וְאֵין אֲמוּנָה, (אֲמַרִי פְנַחֵס שַׁעַר ט' יג), לֹא זוֹכִים לְתַשׁוּבָה וְתְקוּן הַנְּשָׁמָה, (מִוְרָה בְּאֲצַבַּע אוֹת מ"ד), וְנִשְׂאָרִים בְּטִמְטוּם הַלֵּב, (מֵאָה שְׁעָרִים לְבַעַל הַתְּנִיָּא), וּבְגִלְלָם יֵשׁ מִגְּפּוֹת וְאֲסוּנוֹת, (אֲמַרִי פְנַחֵס הַנ"ל, רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיחָה, בְּהַקְדָּמָה), וְאֵנָּה אָנוּ בָּאִים, וְאֵין אֲתָנוּ יוֹדַע מָה יֵלֵד יוֹם, כִּי זְקוּקִים אָנוּ לְרַחֲמֵי שְׂמִים מְרַבִּים, מִבֵּית וּמְחוּץ תְּצַפְנוּ.

על כֵּן אָנוּ מֵתְאַחֲדִים בְּאַהֲבַת חֲבֵרִים תְּלִמִּידֵי הַרְשָׁב"י זי"ע אֲשֶׁר אֵין בֵּינֵיהֶם קִנְאָה וּפְרוּד חֲלִילָה, אֲלֹא הֵם בְּאַהֲבָה וְאַחֲדוּת גָּמוּר כְּדֹאֵיתָא בְּאַדְרָא: "אֲנִן בְּחִיבוּתָא תְּלִיא", וְאַחֲזִים בְּאֵילָן הַחַיִּים, כְּדֹאֵיתָא בְּזוּה"ק (רַעֲיָא מֵהֵימְנָא נִשְׂא) וְכֵן אָמְרוּ בְּגִמְרָא (שְׁבַת דָּף פח, ב'): "דְּאָמַר רַבָּא, לְמֵימִינִים בְּה' - סָמָא דְּחַיִּי,

לְמַשְׁמַאֲלִים בָּהּ - סָמָא דְמוֹתָא", וּפְרַשׁ רַש"י שָׁם:
 לְמֵימִינִים - עֲסוּקִים בְּכָל כַּחַם, וּטְרוּדִים לְדַעַת סוּדָה,
 כְּאֵדָם הַמְשַׁתְּמֵשׁ בְּיַד יְמִינוֹ שֶׁהִיא עֵקֶר, עכ"ל.

אלו שלומדים זוה"ק ומורים לתלמידיהם ללמד זוה"ק
 הם המימינים האוחזים בעץ החיים, וממשיכי
 דרכם של קדושי וצדיקי הדורות, מהרמח"ל הקדוש
 אשר רבנו הגר"א זי"ע חפץ להקביל פניו ולילך רגלי
 לקראתו אליו, אם היה נמצא בחיים חיותו [מולנא
 לאיטליה, מהלך כשנתיים ברגל], וכל הצדיקים
 הקדושים מהבית דין הגדול של מהרי"ל דיסקין זי"ע
 בירושלים עיה"ק משנת תרפ"א, (19 שנה לפני מלחמת העולם
 השנייה), אשר חפצו לארגן אלף סיומי זוה"ק בארץ
 ובגולה, כדי למנוע את האסונות הנוראים, ואתם גם
 הקדוש מהרי"ל אשל"ג זי"ע, בעל הסלם, שהתחנן אז
 בפני רבני אירופה, שיתחזקו ויורו לתלמידיהם ללמד
 זוה"ק, כי רק זה מה שיציל את עם ישראל, כפי שהורו
 וגילו לו מן השמים, (בכ"י), ולא שמעו ולא אבו, ולזה
 קראו כל האסונות האיומים בשואה האימה רח"ל, אשר
 הצדיק הקדוש האמרי אמת זי"ע, כִּאֲשֶׁר רָאָה אֶת
 התפלות והבכיות והתקוננים הנוראים שעשו המקבלים
 הקדושים עם צדיקים נסתרים, ובראשם מורנו הקדוש
 המקבל האלקי רבי יהודה פתיה זי"ע - אמר "אלו היו
 לנו פאלה צדיקים וכאלה תפלות ובכיות [אשר אי

אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ לְפָנֵימִיּוֹת הַלֵּב טְהוֹרָה בְּלִי לַמּוֹד זוהר
הַקְּדוֹשׁ תּוֹרַת הַסּוּד], בְּאִירוּפָּה, בּוֹדָאֵי לֹא הִיְתָה הַשׂוֹאָה
הַנּוֹרָאָה, וְהָיוּ נִצָּלִים רַבּוֹת וּמִלִּיּוֹנֵי יְהוּדִים, עכ"ד.

עֲתָה, כְּלָנוּ חַיִּבִים לְהִתְאַחַד וּלְהִתְאַגֵּד בְּלַמּוֹד הַזּוהר
הַקְּדוֹשׁ, כְּדֵי לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, וּבַפֶּרֶט אֶת
יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ הַקְּדוֹשׁ, מַגּוֹרַת הַהֶמֶן הָאֵרֶנִי ימ"ש, וְכָל
הָאוֹיְבִים מִבְּחוּץ וּמִבְּפָנִים, וּמִהַאֲסוֹנוֹת הָאֵיּוֹמִים
הַנִּשְׁמָעִים מִיַּדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ רח"ל, שְׂזָה מַעֲיִן שׂוֹאָה קִטְנָה
לִיחִידִים וְלִכְלָל.

אַל תַּהִיָּה אֲדִיש!!! הַתְּחִזֵּק כְּדֵי אֶת הַגְּאוּלָּה לְהַחִיש!!!
וְצִרִיךְ לְזַכֵּר!!! כִּי הָאֶרֶץ הַזֹּאת קְדוּשָׁה עַד לְמָאֵד,
"אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דִּרְשׁ אֶתָּה תָּמִיד עֵינֵי ה'
אֱלֹקֶיךָ בְּהַ מְרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה" (דְּבָרִים פָּרָק
יא יב), אַךְ צִרִיךְ לִידַע כְּוֹנֵת הַפָּסוּק "אֲנִי לְדוּדֵי וְעֲלִי
תְּשׁוּקָתוֹ" (שִׁיר הַשִּׁירִים פָּרָק ז יא), וְהוּא כִּי אָנוּ צְרִיכִים
מִקְּדָם לְעוֹרֵר אֶתְעֲרוּתָא דְלִתְתָּא (זוהר לך לך), וְגַעְגּוּעִים
וְאַהֲבַת ה' יִתְבָּרֵךְ, כְּדֵי לְעוֹרֵר עָלֵינוּ אֶת אַהֲבַת ה'
יִתְבָּרֵךְ אֲלֵינוּ, וְהִבְטָחְתוּ לְעַם יִשְׂרָאֵל, וְזֶה נַעֲשֶׂה רַק עַל
יַדֵי לַמּוֹד זוה"ק וּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, שְׂמַקְשֵׁר בְּאַמַּת אֶת
עַם יִשְׂרָאֵל לְשׁוֹרְשׁוֹ.

עַל כֵּן נַעֲרַךְ לְבָנוּ לְיַחֲדוֹ לְאַבִּינוּ שְׁבַשְׂמִים, וְנַדַּע כִּי הַכֹּל
כְּתוּב בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹן כְּמוֹ שְׁנֵאמַר בְּנִבְיָא

מִלְאָכִי (פֶּרֶק ג טו) "אֶז נִדְבְּרוּ יִרְאֵי ה' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב ה' וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לִפְנֵי לִירְאֵי ה' וַלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ", וּבִזְאת תִּבְחָנוּ אִם בְּנִים דְּבָרִיכֶם מִי הֵם הַנִּקְרָאִים "בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹקֵיכֶם" (זוה"ק סוף פֶּרֶשֶׁת בְּהַר דָּף קיא): הֲרֵאוּיִים לְהִשְׁרָאת הַשְּׂכִינָה בְּאַרְץ הַקֹּדֶשׁ.

לְמִימִינִים בְּהַ - סְמָא דְחַיִּי:

הֵם אֵלוֹ הַרְשׁוּמִים בְּהִיכַל הַרְשָׁבִי לַחֲסוֹת בְּצֵל כְּנָפֵי הַשְּׂכִינָה עוֹד בְּחַיִּים חַיּוֹתֶם, כָּל הָאֲדָמוּרִיִּים, וְרֵאשֵׁי הַיְשִׁיבוֹת וְרַבָּנִים וְקַהְלוֹת הַנִּקְרָאִים "בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹקֵיכֶם" וְהֲרֵאוּיִים לְהִשְׁרָאת הַשְּׂכִינָה בְּאַרְץ הַקֹּדֶשׁ:

זְכוּר! וְדַע! כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְחַפֵּה עַל כָּל יְהוּדֵי שְׂיִכְנָס לְתוֹךְ הַתִּיבַת נוֹחַ שֶׁל הַרְשָׁבִי ע"ה "וְלֹא יִשָּׂא אֱלֹקִים נֶפֶשׁ, וְחָשַׁב מַחְשְׁבוֹת לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדַּח" (שְׁמוּאֵל ב פֶּרֶק יד יד), וְכֹל אֲשֶׁר בָּשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה יֵשׁ לּוֹ תִקְוָה. וַיִּקְוִים בָּנוּ בְּמַהֲרָה נִבּוֹאֵת יִרְמְיָהוּ הַנְּבִיא (פֶּרֶק לֹא טו טז) "כֹּה אָמַר ה' מִנְעֵי קוֹלְךָ מִבְּכִי וְעֵינַיִךָ מִדְּמָעָה, כִּי יֵשׁ שָׂכָר לְפַעֲלֶתְךָ נְאֻם ה', וְשָׁבוּ מֵאַרְץ אוֹיֵב, וַיֵּשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֶךָ נְאֻם ה', וְשָׁבוּ בְנִים לְגְבוּלָם.

הַקְּדָמַת מו"ה חַיִּים וַיִּטְאַל זִיע"א עַל שְׁעַר הַהַקְּדָמוֹת

(א) סִבַּת אַרְךָ הַגְּלוּת: בְּהִיוֹתִי בֶן שְׁלֹשִׁים לְכַח תְּשֻׁשׁ כַּחֵי יִשְׁבְּתִי מִשְׁתּוּמִם. וּמַחְשְׁבוֹתֵי תְּמָהִים. כִּי עָבַר קָצִיר

כָּלָה קִיץ וְאִנְחָנוּ לֹא נוֹשְׁעֵנוּ. רְפוּאָה לֹא עֲלָתָה לְמַחְלָתָנוּ. אֵינן מְזוּר לְבִשְׁרָנוּ. וְלֹא עֲלָתָה אַרְוֵכָה לְמַכְתָּנוּ לְחֶרֶבְנָן בֵּית מִקְדָּשָׁנוּ. הַנְּחָרֵב זֶה הַיּוֹם אֶלֶף וְת"ק וְד' שָׁנִים (1504) אוֹי לָנוּ כִּי פָּנָה הַיּוֹם, יוֹם אֶחָד שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֶלֶף שָׁנִים, וְגַם נָטוּ צִלְלֵי עָרֵב שֶׁהֵם ת"ק וְד' שָׁנִים יוֹתֵר מִחֲצֵי הַיּוֹם הַבִּי'. וְכָלוּ כָּל הַקְּצִינִי, וְעַדִּין בֶּן דָּוִד לֹא בָּא. וְנוֹדַע אֶת אֲשֶׁר אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה כָּל דּוֹר שֶׁלֹּא נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו כְּאֵלּוֹ נִחְרַב בְּיָמָיו. וְאֶתְנָה אֶת פָּנֵי לְחֶקֶר וְלִדְעַת מַה זֶה וְעַל מַה נִּתְאַרְךָ קִצְנוּ וְגִלוּתָנוּ, וּמִדּוּעַ לֹא בָּא בֶּן יִשְׁי.

וּמִצְאָתִי אוֹן לִי וְאִנְיָה בְּקֶרְבִי וְלִבִּי דָוִי. מִמָּאֵר אֶחָד הוּבָא בְּסֵפֶר הַתְּקוּנִים תְּקוּן ל' (דף ע"ז:). וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: תְּנִינָא כְּתִיב "וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֶפֶת" וְגו', מֵאֵי וְרוּחַ, אֶלָּא בּוֹדָאֵי בְּזִמְנָא דְשְׁכִינְתָּא נְחַתַת בְּגִלוּתָא, הֵאִי רוּחַ נָשִׁיב עַל אֵינּוֹן דְּמִתְעַסְקִי בְּאוֹרֵייתָא, בְּגִין שְׁכִינְתָּא דְאַשְׁתַּכַּחַת בֵּינֵיהוּ, וְהֵאִי רוּחַ אֲתַעְבִּיד קְלָא, וְיִימָא הַכִּי אֵינּוֹן דְּמִיכִין דְשִׁינְתָּא בְּחוֹרֵיהוֹן, סְתִימִין עֵינִין אֲטִימִי לְבָא, קוּמוּ וְאֲתַעְרוּ לְגַבֵּי שְׁכִינְתָּא, דְּאִית לְכוּן לְבָא בְּלֹא סְכֻלְתָּנוּ לְמַנְדַע בֵּיהּ, וְאִיהוּ בֵּינֵיכוּ. וְרָזָא דְמִלָּה קוּל אוֹמֵר קְרָא. כְּגוֹן קְרָא נָא הִישׁ עוֹנָךְ וְגו' וְהִיא אוֹמְרָה מַה אֶקְרָא כָּל הַבֶּשֶׂר חֲצִיר כְּלָא אֵינּוֹן כְּבַעֲיָה דְאַכְלִין חֲצִיר, וְכָל חֲסֵדוֹ כְּצִיץ הַשְּׂדֵה, כָּל חֲסֵד דְעַבְדֵי לְגִרְמֵיהוּ הוּא דְעַבְדֵי.

ובההוא זמנא מצאתי כתוב (תקוני זהר תקון ל'): ויזכור כי בשׁר הַמָּה, רוח הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב (תהלים עח לט), דא איהו רוחו של משיח, וי לון מאן דגרמי דיזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, דאלין אינון דעבדי לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמת הקבלה, וגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי יו"ד מינה, ואשתארת ביי"ת יבישה, וי לון דגרמי עניותא וחרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא, והאי רוח דאסתלק דאיהו רוחו של משיח כמה דאתמר, ואיהו רוח הקדש, ואיהו רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת השם (ישעיה יא ב). וכו', (עיי"ש כל המאמר בארץ, ותרו"ץ).

ב) עסק התורה שלא לשמה: והנה מה שכתב בתחלת דבריו ואפילו כל אינון דמשדדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמיהו וכו'. עם היות שפשטו מבאר, ובפרט בזמננו זה בעוונותינו הרבים אשר התורה נעשית קרדם לחתך בה אצל קצת בעלי תורה, אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות יתרות, וגם להיותם מפלל ראשי ישיבות, ודיני סנהדראות, להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ, ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים, ועקר סבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזהר בפרשת בראשית (דף כ"ה:): וזה לשונו על פסוק אלה תולדות השמים והארץ, שחמשה מינים יש בערב

רב, ומן הג' מינים, מהם הוא הנקרא פת גבורים, דעלייהו אתמר המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם, ואינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (בראשית יא) הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושוין בהון ספר תורה ועטרה על רישיה, ולא לשמה, אלא למעבד לון וכו'. והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא: כל העוסק בתורה שלא לשמה נח לו שנהפכה שליתו על פניו ולא יצא לאויר העולם.

ג) ראיה שאין עוסקין לשמה: ואמנם האנשים האלה מראים תימה וענוה באמרם כי כל עסקם בתורה הוא לשמה: והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר עליו השלום העיד עליהם שלא כך הוא, באמרו לשון כללות, כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו' ומגלים לו רזי תורה ונעשה כנהר שאינו פוסק והולך וכמעין המתגבר מאליו, בלתי הצטרכו לטרח ולעין בה ולהוציא טפין טפין של מימי התורה מן הסלע, הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה כהלכתה, ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו דמעות בראותו המשנה הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו.

ועוד ממשיך שם, את דברי הנביא ירמיה (פרק ד' כ"ד) "ראיתי ההרים והנה רעשים וכל הגבעות התקלקלו", שפונתו, מפני מה מתקלקלים הבחורים הצעירים הנקראים גבעות, שנתקלקלו לגמרי, מפני

שְׂרוּאִים שְׂרָבוּתֵיהֶם לֹא רוֹצִים לְלַמּוּד תּוֹרַת הַסּוּד, וְעַל כֵּן גִּבְעוֹת אֵלוֹ נִתְקַלְקְלוּ וְלִבָּם פּוֹרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה, וְעַל־תֵּהּ בָּהֶם חִלּוּדַת טֵיט וְרַפֶּשׁ לְכַפּוֹר בְּתוֹרַת הָאֱמֶת, וּמִמִּילָא לֹא מֵאֲמִינִים בְּתוֹרָה שְׁפֵלָה סוּדוֹת, וְעַקְרָה תּוֹרַת הַסּוּד, וְכוּפְרִים בָּהּ, וְאִין סָפֵק כִּי לֹא יִהְיֶה לָהֶם חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא, (עכ"ד המהר"ח"ו, וּנְמַצָּא בְּהַקְדָּמָה לְעַץ חַיִּים).

וּבִסְפָר אור הזוהר מובא, שְׁאֲחָרֵי פְטִירַת הַבֵּן אִישׁ חָי רַבִּינוּ יוֹסֵף חַיִּים זִי"ע, וּפְטִירַת תְּלַמִּידוֹ הַמְּקוּבָּל רַבִּי שְׁמַעוֹן אֲגִסִּי זִי"ע, הָיָה שְׁלֹשׁ שָׁנִים בְּצִרְת וְרַעֲב, וְאַחַר כֵּךְ בָּא אֲרַבָּה שְׁאָכַל אֶת כָּל הַתְּבוּאָה, וְשִׁיטְפוֹנוֹת רַבִּים שֶׁהֲצִיפוּ אֶת בְּתֵי הָעִיר וְכָלֶם בְּרָחוּ.

עוֹד כְּתַב הַמַּהְרַח"ו, שָׁם: וְסָבָה זו גְרָמָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְפִּים לְבִטּוֹל מִצְוֵה הַגְּדוּלָה הַזֹּאת, וְלֹאֲרָךְ הַגְּלוּת הַמֵּר וְהַנְּמָהָר הַזֶּה. וְתֵהִי חֲכַמַת הָאֱמֶת נְעֻדְרַת מוֹנַחַת בְּקֶרֶן זְרוּת, וְאִין מִי מֵהַלּוֹמְדִים נוֹגֵעַ בְּקִצָּה הַמַּטָּה אֲשֶׁר בִּידוֹ, לְטַעַם מִנְפֶת צוּפִיָּה. כִּי מִי שֶׁלֹּא טַעַם טַעַם חֲכַמַת הָאֱמֶת כָּאֵלוֹ לֹא רָאָה מְאוּרֹת מִיָּמָיו, וְאִין לָהֶם לְבָרִיּוֹת מַעֲלָבוּנָה שֶׁל תּוֹרָה. וְהָאוֹמֵר דִּי לִי בִּנְגְלוּת אִין לִי עֶסֶק בִּנְסֻתְרוֹת, טָב לִיָּה דְלָא אִיבְרִי בְּעַלְמָא כְּמַבְאָר בְּתַקּוּנִים (תְּקוּן מ"ג)... וְזֶה אֲצִלִּי פִירוּשׁ הַמַּשְׁנָה (אָבוֹת פָּרָק ו' ב') "אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי, בְּכָל יוֹם וְיוֹם בֵּית קוֹל יוֹצֵאת מֵהַר חוֹרֵב וּמִכְרִזַּת וְאוֹמְרַת אוֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מַעֲלָבוּנָה שֶׁל תּוֹרָה", כִּי בְּלִי סָפֵק בְּהִיוֹתָם

עוֹסְקִים בַּפְּשָׁטִיָּה וּבְסִיפּוּרֵיהָ לְבָדָם, הִיא לּוֹבֶשֶׁת בְּגָדֵי אֲלֻמְנוֹתָהּ וְשָׁק הוֹשֶׁת כְּסוּתָהּ, וְכָל הָאֲמוֹת יֹאמְרוּ לְיִשְׂרָאֵל, מַה דוֹדְךָ מְדוּד, מַה תּוֹרַתְכֶם מִתּוֹרַתֵינוּ, הֲלֹא גַם תּוֹרַתְכֶם סְפוּרִים בְּהִבְלֵי עוֹלָם, אֵין עֲלֵבוֹן תּוֹרָה גְדוֹל מִזֶּה, וְלָכֵן "אוֹי לָהֶם לְבְרִיּוֹת מַעֲלֹבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה", וְאִינֶם עוֹסְקִים בְּחֻמַּת הַקְּבֵלָה שֶׁהִיא נוֹתֶנֶת כְּבוֹד לְתּוֹרָה, כִּי הֵם מְאָרִיכִים הַגְּלוּת, וְכָל הִרְעוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת לְבוֹא לְעוֹלָם, עַכ"ל.

בְּלוֹמַר שְׁלֹא זֶה בְּלִבְד כָּל הָאֲסוּנוֹת שֶׁקְרוּ תְלוּי בְּצִאֲוֹרָם, אֲלֹא גַם ח"ו מַה שֶׁעָתִיד לֵהִיּוֹת שְׁלֹא יָבוֹא, הֵם אֲשֵׁמִים בְּכֶךְ, וְאוֹי לָהּ לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה, וְאוֹי לָהּ לְאוֹתָהּ כְּלָמָה, מַה יַעֲנֶנּוּ בְיוֹם הַדִּין, כִּי רַק רַבִּי שִׁמְעוֹן יָכוֹל לְפַטּוֹר מִן הַדִּין, וְהֵם לֹא רָצוּ לְשִׁמּוֹעַ לוֹ, וְלֹא אָבוּ לְלַכֵּת בְּתוֹרָתוֹ – "תּוֹרָה אֹר" שֶׁעַל זֶה כָּתַב הַמַּהְרַח"ו שֵׁם, כִּי הַפְּסוּק (מְשַׁלֵּי פָרָק ו' כ"ג) "וְתוֹרָה אֹר" הוּא רַק עַל חֻמַּת סֵפֶר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְז"ל: וּכְנִגְד הַפֶּת הַשְּׁנִיָּה הֵם הַתְּלַמִּידֵי חֻמַּיִם הָעוֹסְקִים בְּתוֹרַת ה' אֲשֶׁר נִפְשָׁם חֲצוּבָה מִן הַשְּׁמַיִם וְלֹא מִן הָאָרֶץ אָמַר "וְאֵל הַשְּׁמַיִם וְאִין אֹרְם" כִּי גַם שִׁנְפָּשֶׁם חֲצוּבָה מִן הַשְּׁמַיִם, אֵין לָהֶם אֹר בְּתוֹרָתָם כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְנוּ לְמַעְלָה בְּשֵׁם חֲז"ל עַל פְּסוּק: בְּמַחְשָׁפִים הוֹשִׁיבֵנִי זֶה תְּלַמּוּד בְּבַלִּי. וְחֻמַּת סֵפֶר הַזוֹהַר הִיא הַמְּאִירָה אוֹתָם, וּמְבַאֶרֶת הַדְּבָרִים הַנֶּאֱמָרִים בְּתַלְמוּד, בְּמַלְבוּשִׁים כְּאֵלוֹ הֵם חֲשׂוֹבִים

גַּשְׁמִיִּים, אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם נֹאמַר "וְתוֹרָה אֹר", וְזֶה שְׁאֲמָרוּ
וְאֵל הַשָּׁמַיִם וְאִין אֹרִם, וְעַל זֶה נִתְנַבֵּא יִשְׁעִיָּה הַנְּבִיא
בְּנִחְמוֹתָיו וְאָמַר: "וְהוֹלַכְתִּי עֹרִים בְּדֶרֶךְ לֹא יָדְעוּ" וְגו',
כִּי הַתּוֹרָה הַפְּשׁוּטִית נֹדְעוּ בְּמִסְפָּרָם, וְכו', עֵי"ש...

וּבְלִי סֶפֶק כִּי הָעוֹסְקִים בַּתְּלִמוּד בְּבִלִי בְּלִבָּד, מְגַשְׁשִׁים
כְּעוֹרִים קִיר, בְּלִבוֹשֵׁי הַתּוֹרָה, וְאִין לָהֶם עֵינַיִם
רוֹאוֹת בְּרִזֵּי הַתּוֹרָה הַנִּסְתָּרִים בּו, כִּי לֹא עַל חֲנָם כָּפִי
רְצוֹנָם פִּסְקוּ טֵמָא טְהוֹר אֲסוּר וְהִתֵּר כָּשֶׁר וּפְסוּל, אֲלֵא
מִתּוֹךְ פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה כְּנֹדַע לְיֹדְעֵי חֵן, וְכִמוֹ שֶׁקָּרָאֻם
בְּמָקוֹם אַחֵר, הָאֶחָד שֶׁבְּאַרְנוֹ לְעִיל, סְתִימִין עֵינֵינּוּ וְכו'
וְזֶה שֶׁכְּתוּב (ישעיה פרק מ"ב י"ט) "מִי עוֹר כִּי אִם עֲבָדִי",
אֲבָל הַכּוּוֹנָה הִיא לְמַעוֹטֵי וּלְאַפּוּקֵי חֲכָמֵי הָאֱמֶת
הַנִּקְרָאִים בָּנִים, אֵינּוֹן מְרִי קְבֵלָה כְּנ"ל, אֲבָל הָעוֹסְקִים
בְּמִשְׁנֵה לְבָדָה, בְּלִתֵּי הַסֵּתְכֻלוֹתָם בְּסוּדוּתִיָּה, וְכִפִּי
סוּדוּתִיָּה יִפְסְקוּ הַדֵּינָיִם אִם אֲסוּר וְאִם מִתֵּר כְּנ"ל הִנֵּה
אֵלוֹ עוֹרִים בּוֹדְאֵי הֵם, וְזֶה שֶׁכְּתוּב "מִי עוֹר כִּי אִם
עֲבָדִי", כִּי הָעוֹסֵק בְּפֶשֶׁט נִקְרָא עֲבָד כְּנ"ל, וְעֲלֵיהֶם
נִתְנַבֵּא יִשְׁעִיָּה לְעֵתִיד לְבוֹא שִׁיזְכוּ לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ לֹא יָדְעוּ
הוּא דֶרֶךְ חֲכָמַת הָאֱמֶת... וְזֶה שֶׁכְּתוּב עוֹד אֲשֵׁים מִחֲשָׁךְ
לְפָנֵיהֶם לְאוֹר, כִּי הַתְּלִמוּד בְּבִלִי שֶׁהוּא מִחֲשָׁךְ הַמִּסְפָּר
בְּפֶשֶׁט הָעוֹלָם הַזֶּה, אֲשֵׁים לְפָנֵיהֶם לְאוֹר, וְיִסְתַּכְּלוּ
מִתּוֹכּוֹ רִזִּין דְּאוֹרֵייתָא הַגְּנוּזִים בּו, הַנִּקְרָא וְתוֹרָה אוֹר
(ספר עץ חיים - הקדמת מוהר"ו זי"ע"א על שער ההקדמות).

אמר הרשב"י זי"ע במכילתא ובזוה"ק כתבו: שאוכלי
המן היו מקבלים הארה רוחנית וגלוי שכינה
ללמוד בסודות התורה, וכתב על זה החיד"א שם
בניצוצי אורות, שזה דוקא לצדיקים אשר היה המן
מאיר בהם, מה שאין כן לאלו שכתוב בהם "והעם שטו
ולקטו" כלומר, שהלכו אחר שטותם, ולהם לא האיר
המן, ומי אלו? הם שהיו צריכים לטרח לחפש את המן
מרחוק, ולטחנו ולדוכו וכו', עכת"ד. ובאורו הצדיקים
מדוע לא רצו את המן וקראו לו לחם הקלוקל? כי המן
היה מגלה את קלקלתם ואת כל צפונות לבם, פיצד?

שצדיקים בא המן ליד פתח האהל, ובכלל לא טרחו
לצאת, ואם היה אדמו"ר וראש ישיבה
גדול שח"ו חטא בסתר, מיד למחרת היה המן יורד
רחוק מאד מפתח אהלו, והיה נצרך לשוטט ולחפש כמו
כל הרשעים, ולכן לא רצו את המן כי היה מגלה את
קלקלתם ברבים.

כמו כן עתה נמצאים כאלו שמזלזלים בזוהר הקדוש,
ואוי לה לאותה בושה, ואוי לה לאותה כלמה,
האיך לא יבושו מפני מלכו של עולם, בבוא יום הדין
הגדול והנורא, מה יענו ליום פקודה, כי עמי הארץ הם,
כי כך קוראם הרעיא מהימנא בזוהר הקדוש, שמי שלא
לומד זוה"ק נקרא עם הארץ. וכבר הבטיחנו הקדוש
"האור החיים" זי"ע, כי מה שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה

הוא שיהיה ר"ת משה, כי ממש משה רבינו הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון, ומשה רבנו נותן התורה לא רוצה לגאול עם של בטלנים, וכבר אמר לנו משה רבנו ע"ה, במה נאחז כדי להגאל, כמו שהבטיח לנו משה רבנו בזוה"ק ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד): והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֹכַר", עכ"ל.

ועוד כתב האור החיים הקדוש (בפרשת ויחי) על הפסוק "אוסרי לגפן עירה, וגו' חכלילי עניים מיין" וגו', זה יורה על לימוד התורה, שרק בה נמצל מהצרות ונגאל ברחמים, וצריך שיהיה בנו יינה של תורה, כדפרשתי בספרי על הפסוק: (שיר השירים ד'), "הביאני אל בית היין" וגו' ושם פרש, שיין רומז ללימוד כל פריד'ס התורה, וברש"י בגמרא פרש על הפסוק הזה "יין גימטריא סוד", ובגמרא (שבת דף פח, ב'): פרש רש"י: למימינים - עסוקים בכל כחם, וטרודים לדעת סודה, כאדם המשתמש ביד ימינו שהיא עקר, ע"כ.

והקדוש רבי יצחק אלפיה זי"ע, בספרו שיח יצחק כתב, דעקר נתינת התורה היא לסודותיה,

ע"כ, וזוהי הבטחת הרשב"י ע"ה, שפמוך לגאולה גם ילדים קטנים ילמדו סודות ה', ותודה להשי"ת כבר מתקיים בנו חזון הרשב"י דבר יום ביומו, כללו של דבר, "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", ותרגם האונקלוס בריש גלי, ברי"ש אותיות רשב"י, גלי גימטריא ג"ם הרומז למידת הרחמים, כדכתב רבינו בחיי בשם המקבלים על הפסוק (ויקרא פרק כו מד) "ואף גם זאת" וגו', וז"ל: ודע כי מדרך הקבלה יש הפרש גדול בין לשון אף ללשון גם, אף על פי ששניהם לשון רבוי, כי לשון אף ירמוז למדת הדין, ולשון גם ירמוז למדת רחמים, מלשון גמילות חסדים, כענין (שם ל') וגם שמע בקולי, והשמיעה ברחמים, וכו', עין שם דבריו הקדושים. כלומר, שעל ידי שנמשיך עלינו את נשמת הרשב"י ע"ה בלומדינו את תורתו, כמו שכתב החסד לאברהם בשם רבי אברהם גלאנטי זי"ע, שכפאשר אנו לומדים תורת הרשב"י, בא הרשב"י מתעטר ויושב בגוון, על ידי זה נמשיך עלינו את מדת הרחמים הנקראת "גם".

וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגדל כח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדשה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ויקוים בנו הפסוק (יחזקאל פרק לו כה) "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם",

וּנְזָפָה לְטָהָר לְבַבְנוּ לְעֵבֶד לְיֹצְרָנוּ, בְּכֹל כַּחֲנוּ וּבְכֹל נַפְשָׁנוּ וּבְכֹל מְאֹדְנוּ, וְלִלְמוּד כָּל חֻלְקֵי תוֹרָתְנוּ הַקְדוּשָׁה בְּד' חֻלְקֵיהָ הַפְּרֵד־ס, וּתְקִים הַבְּטָחַת הָרַעְיָא מְהִימָנָא "בְּהַאי סְפָר הַזֶּה, יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּבֵיאת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אַמֵּן.

הַתְּאַחֲדוֹת הַרַבָּנִים וְהַקְהִילוֹת תְּלֻמִּידֵי הַרְשָׁבִי

בְּהַתְקַשְׁרוֹת וּבְאַהֲבָה! "אַנְן בְּחַבִּיבוּתָא תְּלִיא", יְחַד שְׂבִטֵי יִשְׂרָאֵל, נַחֲשִׁי אֶת הַגּוֹאֵל.

כְּדַבְרֵי מֶרֶן קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל הַרִי"ח הַטּוֹב זִי"ע, עַל הַפְּסוּק (ישעיה נב ז-ט) "מִה נָאוּו עַל הַהָרִים רְגְלֵי מִבְּשָׂר ... קוֹל צְפִיף נְשָׂאוּ קוֹל יַחְדוֹ יִרְנְנוּ כִּי עֵינַי בְּעֵינַי יִרְאוּ... כִּי נַחֵם ה' עַמּוֹ גְּאֹל יְרוּשָׁלַם", שְׁכָל הַגּוֹאֵל הַתְּלוּי בְּיַחְדוֹ יִרְנְנוּ - בְּאַחֲדוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה (עַכְתָּ"ד), יַחְדוֹ יִרְנְנוּ - רְנָה זֹאת תּוֹרָה, בְּחַבּוּר לִימוּד כָּל חֻלְקֵי הַתּוֹרָה וּבְחַיְבוּר יְחַד כָּל יִשְׂרָאֵל אֶל תּוֹרַת הַרְשָׁבִי, נִצָּא בְּיַד רַמָּה - בְּרִי"ש גְּלִי, בְּב"א.

דָּתָן וְאַבִּירָם הָיוּ מְמַאֲתִים וְחַמְשִׁים רְאֵשֵׁי סְנֵהֲדָרוֹת, וּבְכֹל זֹאת הֵם נִגְדוּ מִשֶּׁה רַבֵּינוּ, וּמִה הִיָּה סוּפָם?

מִצִּינּוּ בַחז"ל הַקְדוּשִׁים שְׂבַחְטָא הָעֶגְלָה לֹא הִשְׁתַּתְּפוּ כָּלל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרַק הָעֶרֶב רַב הֵם שְׂחַטָּאוּ, וְכָל מִה שֶׁנִּעֲנְשׁוּ יִשְׂרָאֵל הוּא בְּסִבַּת שְׁלֹא מַחוּ בְּיָדָם, כֵּן הוּא מִפְּרֵשׁ בְּאַלְשִׁיךְ הַקְדוֹשׁ, בְּפִרוּשׁוֹ שׁוֹשְׁנַת הָעַמְּקִים עַל

שיר השירים, על הפסוק 'צָרוּר הַמּוֹר' (פָּרָק א' פָּסוּק י"ג),
 וּבִסְפָר לְקוּטֵי אֵשׁ בְּפָרוּשׁוֹ עַל פְּרָשְׁתָּנוּ (פְּרֶשֶׁת קִרְח) כְּתַב,
 שְׁדַתָּן וְאַבִּירָם הָיוּ מִמְּאֲתִים וְחֻמְשִׁים רָאשֵׁי סִנְהֶדְרָאוֹת,
 וְהָיוּ זְקֵנִים מְשׁוֹטְרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְכָל זֹאת הֵם תְּמִיד נֶגְדַּ
 מִשָּׁה רַבִּינוּ, וּמָה הִיָּה בְּסוּפָם, אִם כֵּן, חוֹבֵת הַמְּחָאָה
 עָלֵינוּ, כְּדִי שְׁלֹא נִתְפַּשׁ בְּרֶשֶׁת, בּוֹאוּ וְנִתְאַחַד יַחַד שְׁבִטֵי
 יִשְׂרָאֵל וְנִלְמַד זוהר הַקְּדוֹשׁ, וְנִלְמַד זְכוּת עַל כָּל יְהוּדִי,
 כִּי בְּאֵמֶת כָּל יְהוּדִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד זוהר הַקְּדוֹשׁ, וְצָרִיךְ
 לְרַחֵם עֲלֵיהֶם וּלְהַתְּפַלֵּל עֲלֵיהֶם, שִׁינְצְלוּ מִקְּלִיפַת עֲמָלָק,
 וּכְנֹאֲמֵר "הָעַם הַהוֹלְכִים בַּחֲשָׁף לֹא רָאוּ אֹר" (רָאָה
 מֵהֶרַח"ו לְעִיל), וְצָרִיכִים לְהַשְׁלִיךְ אֶת כָּל הַחֲכָמוֹת,
 וּלְהֶאֱמִין בְּפִשְׁיטוֹת בְּדַבְּרֵי חו"ל, טַעְמוֹ וְרָאוּ כִּי טוֹב ה',
 לְמַדּוֹ זוהר הַקְּדוֹשׁ כָּל יוֹם בְּמִשְׁךְ אַרְבָּעִים יוֹם רְצוּף, וְאִז
 כָּבֵר יֵרְדוּ כָּל הַקְּשִׁיּוֹת לְבַד, כִּי אֵין עֲצָה וְאֵין תְּבוּנָה,
 אֲלֹא לְטַעַם מַעַץ הַחַיִּים וְחֵי לְעוֹלָם, מִהֶרֶוּ חוֹשׁוּ, כִּי אֵין
 זְמַן, וּפְתָאֵם יְבֵא הָאֲדוֹן אֶל הַיְכָלוֹ, וּמָה יַעֲנוּ וּמָה
 יֹאמְרוּ, אוֹ אִז הַכֹּל יִתְבַּיֵּשׁ.

אל תאמר מחר פן יהיה מאחר!!!

שמע ישראל

וּמְרִדְכִי [בְּגִימְטְרִיא יְהוּדָה אֲשֶׁלַּג] יָדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר
 נַעֲשָׂה וַיִּקְרַע מְרִדְכִי אֶת בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שֵׁק
 וְאִפֹּר וַיֵּצֵא בַתוֹךְ הָעִיר וַיִּזְעַק זַעֲקָה גְדֹלָה וּמְרָה, (אסתר

פרק ד' א'). ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים, (אסתר פרק ד' ג').

הצילו!

ועד העולמי להצלת עם ישראל מגזרות המאיימות ובאות מודיע על התארגנות של אברכים, נערים וזקנים שיצאו עם שק ואפר בתהלוכה אל מול הישיבות וראשי ישיבות שמתנגדים ללמוד הזוהר הקדוש.

ידוע "שבזכות הזוהר הקדוש יצאו עם ישראל מהגלות ברחמים".

הזוהר הוא תיבת נוח לעם ישראל. והיא פרחם השומר עליו בניו.

אנו זקוקים נואשות לרחמי שמים, ידוע שככל שהחולה במצב רע מסכן יותר, נדרש רופא ותרופה גדולים יותר ולכן ידוע שדורנו נמצא בשפל המדרגה הרוחנית, ולכן נדרשת תרופה חזקה ביותר שנקראת הזוהר הקדוש, מרופא אלוקי גדול מאד, שנקרא הרשב"י ז"ע.

הקדוש ברוך הוא, לפני כל מכה ניתן תרופה, מאפשר ברחמי לבחור בטוב! האם אנו יודעים לבחור בטוב?

לְלַמּוֹד רַק פֶּשֶׁט לְלֹא זוּהַר, זֶה כְּמוֹ לְאָכוֹל אֶת הַקְּלָפָה
וּלְזַרֵק אֶת הַפְּרִי. תִּפְקִיד הַקְּלָפָה הֵיא לְשִׁמּוֹר
עַל הַפְּרִי, אָבֵל הֵיא לֹא הֶעֱקָר! הֶעֱקָר הוּא הַפְּרִי -
פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה - הַזּוּהַר!

יְדוּעַ שֶׁהַמְּקוּבֵל הָאֱלוֹקִי בְּעַל הַסֵּלֶם עֲשָׂרִים שָׁנָה לְפָנָי
פָּרַץ מִלְחָמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה הֶלֶךְ, זָעַק וְהִתְחַנֵּן
בְּפָנָי רַבְנֵי יְשִׁיבוֹת בְּפוֹלִין שִׁילְמְדוּ זוּהַר הַקְּדוֹשׁ, כִּי רָאָה
אֶת גְּזִירַת הַשּׂוֹאָה בְּרוּחַ קְדָשׁוֹ, אוֹלָם לֹא שָׁמְעוּ לוֹ,
וְהַנּוֹרָא מְכַל קָרָה.

גְּזִירוֹת שֶׁל פְּצֻצַת אָטוֹם מְרַחֶפֶת עַל רֵאשֵׁנוּ! אֵל תִּשְׁבוּ
בְּחִבּוּק יָדַיִם, הָאֵם נִיתֵן לְהַסְטוֹרִיָּה לְחֹזֵר עַל
עֲצָמָה? תִּנּוּ דַגְמָא אִישִׁית לְכֹל אָדָם בְּיִשְׂרָאֵל וּלְמַדּוֹ
זוּהַר, וְהַפִּיצוּ אוֹתוֹ בְּכֹל מְקוֹם!

בּוֹאוּ נִצָּא יַחְדָּיו בְּשֶׁק וְאָפֵר (שִׁיּוּצַע לְכֹל מִשְׁתַּתֵּף) כְּפִדִי
לְשַׁקֵּף לְעַם יִשְׂרָאֵל אֶת מַצְבּוֹ הָאֲמִתִּי וְהִרְעוּעַ,
שְׁחִשׁוּף לְגִזְרוֹת קְשׁוֹת, וְלֹא מִתְעוֹרֵר לִישׁוּעָה הָאֲמִיתִית
לְלַמּוֹד הַזּוּהַר!

דְּבָרֵי מְקַבְּלִים:

זֶה אֲצִלִי פִירוּשׁ הַמְּשָׁנָה (אָבוֹת פָּרָק ו' ב') "אָמַר רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי, בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם בֵּת קוֹל יוֹצֵאת מֵהַר
חוֹרֵב וּמִכְרֹזַת וְאוֹמְרַת אוֹי לְהֵם לְבְרִיּוֹת מַעֲלִבוֹנָה שֶׁל
תּוֹרָה", כִּי בְּלִי סֶפֶק בְּהִיּוֹתָם עוֹסְקִים בְּפִשְׁטֵיהָ

ובסיפוריה לְבָדֵם, היא לובֶשֶׁת בְּגָדֵי אֲלֻמְנוֹתָהּ וְשָׁק הוֹשֶׁת כְּסוּתָהּ, וְכָל הָאֲמוֹת יֹאמְרוּ לְיִשְׂרָאֵל, מַה דוֹדְךָ מִדּוֹד, מַה תּוֹרַתְכֶם מִתּוֹרַתֵינוּ, הֲלֹא גַם תּוֹרַתְכֶם סְפוּרִים בְּהַבְלֵי עוֹלָם, אֵין עֲלֵבוֹן תּוֹרָה גְדוֹל מִזֶּה, וְלִכֵּן "אֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מֵעֲלֵבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה", וְאִינֶם עוֹסְקִים בְּחֻכְמַת הַקְּבֵלָה שֶׁהיא נוֹתֶנֶת כְּבוֹד לְתוֹרָה, כִּי הֵם מְאָרִיכִים הַגְּלוּת, וְכָל הָרַעוֹת הַמְתַּרְגְּשׁוֹת לְבוֹא לְעוֹלָם, עַכ"ל. כְּלוּמַר שֶׁלֹּא זֶה בְּלִבְד כָּל הָאֲסוּנוֹת שֶׁקָּרוּ תְלוּי בְּצִאֲוֹרֶם, אֲלֵא גַם ח"ו מַה שֶׁעֲתִיד לִהְיוֹת שֶׁלֹּא יָבוֹא הֵם אֲשָׁמִים בְּכֶךָ, וְאֹי לָהּ לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה וְאֹי לָהּ לְאוֹתָהּ כְּלָמָה, מַה יַעֲנֶנּוּ בְיוֹם הַדִּין, כִּי רַק רַבֵּי שְׁמַעוֹן יָכוֹל לְפַטֹּר מִן הַדִּין, וְהֵם לֹא רָצוּ לְשִׁמוּעַ לוֹ, וְלֹא אָבוּ לְלַכֵּת בְּתוֹרָתוֹ – "תּוֹרָה אֹר" שֶׁעַל זֶה כָּתַב הַמַּהְרַח"ו שֶׁם, כִּי הַפְּסוּק (מְשַׁלֵּי פָרָק ו' כ"ג) "וְתוֹרָה אֹר" הוּא רַק עַל חֻכְמַת סֵפֶר הַזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ.

וְז"ל: וּכְנִגְדַּת הַפֶּתַח הַשְּׁנֵיָה הֵם הַתְּלֻמִּידֵי חֻכְמֵים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרַת ה' אֲשֶׁר נִפְשָׁם חֲצוּבָה מִן הַשָּׁמַיִם וְלֹא מִן הָאָרֶץ אָמַר "וְאֵל הַשָּׁמַיִם וְאֵין אֹרֶם" כִּי גַם שְׁנִפְשָׁם חֲצוּבָה מִן הַשָּׁמַיִם, אֵין לָהֶם אֹר בְּתוֹרַתָם כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְנוּ לְמַעַלָּה בְּשֵׁם חַז"ל עַל פְּסוּק: בְּמַחְשָׁכִים הוֹשִׁיבֵנִי זֶה תְּלַמּוּד בְּבַלְי. וְחֻכְמַת סֵפֶר הַזוֹהַר הִיא הַמְּאִירָה אוֹתָם, וּמִבְּאֵרַת הַדְּבָרִים הַנֶּאֱמָרִים בְּתְּלַמּוּד, בְּמִלְבוּשִׁים כְּאֵלוֹ הֵם חֲשׂוּבִים גְּשָׁמִיִּים, אֲשֶׁר עֲלִיהֶם

נאמר "ותורה אור", וזה שאמרו ואל השמים ואין אורם, ועל זה נתנבא ישעיה הנביא בנחמותיו ואמר: "והולכתי עורים בדרך לא ידעו" וגו', כי התורה הפשטית נודעו במספרם, וכו', עיי"ש... ובלי ספק כי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד, מגששים כעורים קיר, בלבושי התורה, ואין להם עינים רואות ברזי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור אסור והתר כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה כנודע ליודעי חן, וכמו שקראם במקום אחר, האחד שבארנו לעיל, סתימין עינין וכו' וזה שכתוב (ישעיה פרק מ"ב י"ט) "מי עור כי אם עבדי", אבל הכוונה היא למעוטי ולאפוקי חכמי האמת הנקראים בנים, אינון מרי קבלה כנ"ל, אבל העוסקים במשנה לבודה בלתי הסתכלותם בסודותיה, וכפי סודותיה יפסקו הדינים אם אסור ואם מתר כנ"ל הנה אלו עורים בודאי הם, וזה שכתוב "מי עור כי אם עבדי", כי העוסק בפשט נקרא עבד כנ"ל ועליהם נתנבא ישעיה לעתיד לבוא שיזכו ללכת בדרך לא ידעו הוא דרך חכמת האמת... וזה שכתוב עוד אשים מחשך לפנייהם לאור, כי התלמוד בבלי שהוא מחשך המספר בפשט העולם הזה, אשים לפנייהם לאור, ויסתכלו מתוכו רזין דאורייתא הגנוזים בו, הנקרא ותורה אור.

(ספר עץ חיים - הקדמת מוהר"ו זי"ע"א על שער ההקדמות).

ועד המארגנים - משפחת הרשב"י